pag. 620.

Jeft päält mäe otsan ons juur küna, selle
mano teele jo nii lähi küni arvat et joar lämmeb
jamma veel küni mano ons, kis vaeva taasperi
tulema hiwa pealt ei joatki mino päält, kah sa
pino päig peab alma, aga pimä mure ärä tulo
küni aig ja türä ons nii küi ma ole üttelnud
küi ja enne aigu tulet pis ei ka pima mino
maije wättäpi. Jeft küi ma selle annab
wõimus egä küll saamä küi ja tuhat, ka
maskasi ja egä nadalikk käämä ja mäni küll
weel olga jäänüde pimä ommo maija tõestama
ja ei tohtsi temal wõtte ama wanadi mann
alla, waeste mehel läta küll nael haiget pihtida
et enne tuk e agastanga paija wõtte wõtte ei ja
ei wõtte temä olgu päält ... ons ka ei minno tettä
wäi, ta jättis paija Jumalaga ja pannis temäle
hüüd terwist nimo õmo käggu pelle sulmes ajos-
tujas welmis, jeft tleida alki et ehme tõma
töist pihmaga näjanna ei ja küi kolom astat
mõtlo ons.

Nüüd wend wõtas mes, kis waje mehe pooja
alli wõtsin mõtse mõtkäse weel wmiku kohtejih
ja läts ei foltma, kuna ka waene mees oma
kodo poole jannumma nakkas ja iks weel mõtles
kõrda taade wahis Roomi je se paija wiija
kõige tallaga pihmist ärä kutte, mino waimp
tuddasid et ole koke poole tema läts ... nüüd tulli
waene mees kodo ja pelet jooje murraga naisele küs
poig olli ärä jaanu asutas ja nii wastki
et epiki ei tüija kes se olli selle manno pai poig
wotas ... nimi ei tüija ka tema elospend kos ta elas,
ei üttel naine waesel mehel, ar mees, mees
ja pis nii annist ärä e ma pooja et epiki ei
tüija koha ta pai, se meistes es tema wõtt, waig,

tema ärä da tappa





ja pina ei tüija tuke koft tahtsanki ütsi,
aga mees üttles ok annas naine küll walut minna
püdlä da pues küi mina ärä nadsi tulema ja
se meistes mo poojoka ärä pütz, aga mes tettä küi
waene abt. jeft waene pioj küsis walli ja küsida ihmas
ärä landma, ons es andnu jokk omma poija minni
raha ust tundmata inemise kätte aga mes tettä ma
weel ka ise küi ennesti ta wõttapi. jeft et tema
määnglooki mastse mino küsist enämp ei tohe.
jeft poremp olnu küll mitte koda tuhwa meistri
mano anda, aga nel kahtse küsis iks päale
mastse mino käest, nimi selle es ja ma üttesi
tuhwa meistrika karepa, ehk neid pim küll mitte
ons, aga ma raha puutus tegi küsis peda. —

Ja nüüd elas se waene mees oma naisega
iks muretu aina paija päält kaani je üks aasta
saada alli, pis üttel naine mehele mina pima
ka sammete je ütsi paija elanga üles, et pima
da tennäje mõne pinaki könetka peapi, ja tuda
paapi. siis temäta elati, je mes ei mõtlet pis
temäle appotas.

Mees wõtlis nüüd naije pimä küll küsida
ja läts pis pimä mäe otsa se küsi kohtuda
nii küi olli appotus, ja läts pis taasperi minema
kaani diwi wasta pääle ärä kei, pis kui taade, je
iks minut midäki es ole nätta küi ennesti ja
diwi mis päal pais. palje aigu kui weel se mees
ümbre, aga kedakki es ole nätta aga midäki
kuulda, sinis nii jama tark küi ennesti läts temä
kodo tagasi je üttel naipile et ennem mitte
poijaga kotto ei po küi weel kats wastat pisit
wõtma, selle pimme gaunk olli küll naipsel kahh
mel, aga temä mes tröösgtis tuda je üttel, ärä
muretse midäki mino armas naipelene, kaste kats
wastat weel mõõtu kat pis tüüs tuun tagasi

poija kodo.